

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 378/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., zastúpeného advokátkou JUDr. Darinou Kučerovou, Advokátska kancelária, Železničná 90/12, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1 Nt 49/2013 z 5. februára 2014 a Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23 Tos 33/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2014 doručená sťažnosť J. S. (ďalej len „sťažovateľ“) zastúpeného advokátkou JUDr. Darinou Kučerovou, Advokátska kancelária, Železničná 90/12, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len

„okresný súd“) sp. zn. 1 Nt 49/2013 z 5. februára 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 5. februára 2014“) a Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Tos 33/2014 z 8. apríla 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 8. apríla 2014“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že právoplatným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 444/2001 z 11. marca 2002 bol sťažovateľ odsúdený podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov a podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 bol pre výkon trestu zaradený do prvej nápravno-výchovnej skupiny na skutkovom základe uvedenom v odôvodnení tohto rozsudku.

Sťažovateľ v predmetnom konaní poukazoval na skutočnosť, že na hlavnom pojednávaní nebol vypočutý svedok – poškodený T. J. (ďalej len „poškodený“), ktorého v rámci svojej obhajoby považoval za potrebné vypočuť osobne na hlavnom pojednávaní. Uvedený návrh okresný súd ani krajský súd neakceptovali a odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 11. marca 2002 bolo zamietnuté.

Sťažovateľ podal 9. januára 2013 na okresnom súde návrh na obnovu konania vo svoj prospech, pretože sa dozvedel, že poškodený sa v predmetnom konaní spojil so zákonným sudcom a domáhal sa svojej účasti na hlavnom pojednávaní, napriek tomu okresný súd tohto poškodeného na hlavnom pojednávaní nevypočul a uspokojil sa len s prečítaním jeho svedeckej výpovede z prípravného konania. Svedecká výpoveď poškodeného bola podľa sťažovateľa jediným priamym dôkazom, na základe ktorého bol súdmi zúčastnenými na rozhodovaní uznaný za vinného a odsúdený.

Podľa sťažovateľa poškodený nikdy neuviedol skutočnosti, ktoré boli podkladom na vznesenie obvinenia proti nemu a na jeho následné odsúdenie. Sťažovateľ ďalej vo svojom návrhu na obnovu konania uviedol, že bol na neho vyvíjaný nátlak, aby proti rozsudku okresného súdu z 11. marca 2014 nepodal odvolanie, ako aj že v predmetnom konaní namietal zaujatosť predsedníčky senátu pre jej blízky pomer k spoluobžalovanému v tomto konaní, t. č. nebohému L. Č.

Okresný súd 5. februára 2014 návrh sťažovateľa na obnovu konania uznesením okresného súdu z 5. februára 2014 podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 394 ods. 1 zamietol, pričom v jeho odôvodnení uviedol, že poškodený ako korunný svedok v pôvodnom konaní vypovedal a výpoveď, ktorú urobil pred Okresným súdom České Budějovice 27. novembra 2013, vyhodnotil ako tendenčnú a nepresvedčivú, a skutočnosťou, že tento svedok nebol na hlavné pojednávanie v predmetnej veci zabezpečený, sa vôbec nezaoberal, pričom svedecké výpovede ďalších dvoch svedkov považoval za nepriame dôkazy.

Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu z 5. februára 2014 podal sťažnosť, ktorá bola uznesením krajského súdu z 8. apríla 2014 zamietnutá ako nedôvodná. Vo svojom uznesení z 8. apríla 2014 krajský súd podľa sťažovateľa pripustil, že nová výpoveď poškodeného – „*korunného svedka*“ je diametrálne odlišná, avšak napriek tomu sťažnosti sťažovateľa nevyhoveli. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ údajne mohol mať motív na vykonanie predmetnej trestnej činnosti, pretože ho svedkovia videli spolu s ďalšími odsúdenými pohybovať sa vo firme poškodeného, z čoho ustálili logický záver, že sťažovateľ sa mohol podieľať na protiprávnom konaní odsúdeného Z.

Napriek tomu, že sťažovateľ bol osobou bezúhonnou, v predmetnom konaní bol odsúdený na základe nepreukázaných skutočností, pretože sa mohol podieľať na trestnej činnosti a mohol mať motív na jej páchanie. Súdov zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci sa podľa sťažovateľa nezaoberali zákonnosťou procesného postupu okresného súdu v predmetnom konaní spočívajúceho v prečítaní výpovede poškodeného, resp. existenciou dôvodov na takýto postup. Podľa sťažovateľa k takémuto postupu súdov zúčastnených na rozhodovaní v jeho veci nebol dôvod, pretože poškodený sám so zákonným sudcom telefonoval a prejavil vôľu i ochotu dostaviť sa na hlavné pojednávanie, avšak bál sa o svoj život a súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci mu nezabezpečili dostatočnú ochranu, s ktorou by mohol na hlavnom pojednávaní vypovedať.

Uvedeným postupom okresného súdu podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu základných zásad trestného konania zakotvených v ustanovenia § 2 ods. 18 a 19 Trestného poriadku a sťažovateľ bol odsúdený na základe dôkazu, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom a ako dôkaz v trestnom konaní je nepoužiteľný a neúčinný. V rámci argumentácie v predmetnom konaní sťažovateľ taktiež poukázal na to, že zákonný sudca v konaní o obnove konania sám poukázal na svoju zaujatosť v súvislosti s pomerom k vtedy konajúcej zákonnej sudkyňi, avšak jeho námietka nebola akceptovaná, t. j. vo veci rozhodoval zákonný sudca, ktorý sa sám cítil byť zaujatý vo veci, a nie nestranný.

Uznesenie krajského súdu z 8. apríla 2014 nie je podľa sťažovateľa riadne a dostatočne odôvodnené a krajský súd sa v ňom nevysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, ktoré vychádzali zo skutkových okolností samotnej prerokúvanej veci.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol vyhlásený pod číslom 209/1992 Zb. uznesením OS a KS v Trenčíne bolo porušené.

2. Uznesenie KS Trenčín 23Tos 33/2014 z 8. 4. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia KS na nové konanie a rozhodnutie.

3. KS je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 340,88 € na účet právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia...“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v predmetnej veci namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu z 5. februára 2014, ako aj uznesením krajského súdu z 8. apríla 2014. K porušeniu sťažovateľových práv malo dôjsť v dôsledku toho, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci svoje rozhodnutia (uznesenie okresného súdu z 5. februára 2014 a uznesenie krajského súdu z 8. apríla 2014) nedostatočne odôvodnili predovšetkým vo vzťahu k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa vykonaniu dôkazu spočívajúceho v prečítaní výpovede poškodeného na hlavnom pojednávaní, a taktiež tým, že v predmetnej veci rozhodoval zaujatý sudca.

1. K namietanému porušeniu označených práv uznesením okresného súdu z 5. februára 2014

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

V prvostupňovom konaní vedenom na okresnom súde mal sťažovateľ možnosť dovoľávať sa ochrany svojich práv a slobôd v rámci konania o sťažnosti (§ 83, § 185 až § 195 Trestného poriadku) na krajskom súde, ktorému prináleží právomoc zrušiť napádané uznesenie okresného súdu z 5. februára 2014 a vrátiť mu vec na ďalšie konanie alebo sám rozhodnúť [§ 194 ods. 1 písm. a), b) Trestného poriadku]. Vzhľadom na princíp

subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať uznesenie okresného súdu z 5. februára 2014, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uvedenému rozhodnutiu. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu z 8. apríla 2014

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade všeobecného súdu v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľ namietal, že k porušeniu jeho práv došlo aj uznesením krajského súdu z 8. apríla 2014, ktorým rozhodoval konania iniciovaného návrhom sťažovateľa na obnovu konania sp. zn. 5 T 444/2001 o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 5. februára 2014.

Ústavný súd preto preskúmal uznesenie krajského súdu z 8. apríla 2014. Uznesením okresného súdu z 5. februára 2014 sa ústavný súd zaoberal iba v rozsahu, v ktorom sa s ním stotožnil krajský súd. V rámci odôvodnenia svojho uznesenia z 8. apríla 2014 krajský súd stručne popísal priebeh predchádzajúceho konania v predmetnej veci, zhrnul dôvody sťažnosti sťažovateľa i jeho spoluodsúdeného, poukázal na znenie § 394 ods. 1 Trestného poriadku a uviedol:

„Súd prvého stupňa vykonal v predmetnej trestnej veci potrebné dokazovanie a preskúmaním spisového materiálu na základe podaných sťažností dospel aj krajský súd

k záveru, že v predmetnej trestnej veci neboli splnené podmienky pre povolenie obnovy konania. Najdôležitejšou okolnosťou v predmetnom prípade je fakt, že svedok... v súčasnej dobe podstatne zmenil výpoveď oproti svojej výpovede v prípravnom konaní v pôvodnom konaní. To, že súd prvého stupňa neoboznámil v konaní o povolení obnovy konania prehlásenie tohto svedka zo dňa 28. 11. 2013 pochybením nie je, pretože následne na to bol tento svedok oveľa podrobnejšie vypočutý sudkyňou Okresného súdu v Českých Budějoviciach a tento výsluch, resp. táto výpoveď tohto svedka bola súdom prvého stupňa v konaní o obnove konania oboznamovaná. Je síce faktom, že v konaní o obnove konania predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní (napríklad výpoveď predtým nevypočutého svedka, čo však nie je tento prípad, pretože svedok... vypočutý bol v prípravnom konaní a jeho výpoveď bola v pôvodnom konaní prečítaním vykonaná), ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom (napríklad zmena výpovede tzv. spolupracujúceho svedka). Ak by v dôsledku tohto dôkazu došlo k podstatnej zmene výpovede svedka, predmetom hodnotenia súdu musí byť aj okolnosť, pre ktorú došlo k obsahovej zmene dôkazu.

Je faktom, že terajšie tvrdenia svedka a poškodeného... vyzneli diametrálne odlišne ako v jeho výpovediach v prípravnom konaní v pôvodnom konaní. Krajský súd sa musel zaoberať otázkou, prečo k tomu došlo a dokonca až po takej dlhej dobe a či táto zmena výpovede je vierohodná. Tento svedok síce tvrdí, že bol na neho robený nátlak zo strany vyšetrovateľov, ale v pôvodnom konaní bol vypočutý ako svedok..., príslušník kriminálnej polície PZ, podľa ktorého to bol poškodený a svedok..., ktorí inicioval stretnutie s ním a oznámil vydieranie svojej osoby. Ani z jednej výpovede z prípravného konania tohto poškodeného nevyznieva náznak, že by vypovedal pod nejakým nátlakom a svoje výpovede dobrovoľne podpísal. Krajský súd sa pritom ešte v praxi nestretol s prípadom, že by vypočívajúci orgán pred súdom pripustil nátlak na obvineného a takýmto spôsobom si eventuálne privodil trestný postih.

Na druhej strane, z dôkazného materiálu v pôvodnom konaní bol preukázaný, a to aj na základe výpovedí odsúdených... dôležitý fakt, a to, že títo od konca roka 1998 požičiavali poškodenému... peniaze vo výške 500.000,-Sk a viackrát vo výške 100.000,- až 150.000,- Sk, ktoré tento v dohodnutých termínoch nevracal. Tento dôvod by už mohol byť podnetom pre vydieranie poškodeného zo strany odsúdených. Pritom napríklad svedkovia... - zamestnanci

poškodeného..., videli viackrát odsúdených... spolu... pohybovať sa vo firme poškodeného. Je potom celkom logický záver, že obaja odsúdení sa mohli podieľať na protiprávnom konaní... - vydieraní poškodeného... spoločne. Z hľadiska skúmania, dôvodu zmeny výpovede svedka... a tým posúdenia jej vierohodnosti je potrebné napokon vyhodnotiť aj skutočnosť, že horeuvedené sumy, ktoré mu obaja zapožičali, im zo strany poškodeného doposiaľ vrátené neboli, resp. aspoň tento fakt zo spisového materiálu nevyplýva. V tomto kontexte potom treba vyhodnotiť aj zmenu tohto svedka a jej vierohodnosť. Vychádzajúc z týchto úvah dospel aj krajský súd k záveru, že terajšia výpoveď tohto svedka nemá potom až takú dôkaznú silu, aby mohla zvrátiť pôvodné rozhodnutie, vzhľadom na ostatný existujúci dôkazný stav. ...

K námietke spočívajúcej v tom, že sudca JUDr. Róbert Jankovský a sudkyňa Monika Jankovská vo veci rozhodovali zaujato, pretože existovalo prepojenie na bratov..., ktorí boli zainteresovaní v pôvodnom konaní, krajský súd uvádza, že takýto fakt, ak by bol preukázaný, nemôže byť dôvodom pre povolenie obnovy konania. Táto skutočnosť však môže byť podľa § 371 ods. 1 písm. e) Tr. por. dôvodom pre podanie dovolania v predmetnej veci v zmysle § 368 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ sťažovatelia predložili v rámci konania o povolenie obnovy fotokópie výpovedí svedkov, zmlúv a ďalšieho dôkazného materiálu z pôvodného konania, tieto mal súd v konaní sp. zn. 5T/444/2001 k dispozícii a týmito sa v rozsudku zaoberal a ich vyhodnotil. Nejde teda o nové skutočnosti súdu skôr neznáme.

Z uvedených dôvodov nepovažoval teda krajský súd podané sťažnosti za dôvodné, napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa za zákonné a správne, a preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosti odsúdených ako nedôvodné zamietol.“

Podľa zistenia ústavného súdu okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia okresného súdu z 5. februára 2014 v podstatnom uviedol:

«Súd po vykonanom dokazovaní a posúdení zistených a objasnených skutočností vyhodnotil podaný návrh ako nedôvodný a účelový. Vyjadrenia odsúdených, ktorými sa snažili preukázať dôvodnosť návrhu na obnovu konania, neboli podložené žiadnym vierohodným dôkazom. Tvrdené korupčné správanie v pôvodnej trestnej veci konajúcej zákonnej sudkyne JUDr. Moniky Jankovskej nebolo preukázané. V tomto smere urobené

podanie odsúdeného J. ako vyplynulo z oboznámeného vyšetrovacieho spisu ČVS: PPZ-139/NKA-PK-BA-2013 bolo odmietnuté ako nedôvodné.

Návrh na obnovu konania sa v podstatnej miere opieral podľa navrhovateľov aj o vynútené svedectvo poškodeného..., ktorý v prípravnom konaní opakovane vypovedal. Z pohľadu samotného návrhu sa za najpodstatnejšiu považuje výpoveď zo dňa 17. 5. 2001, kde sa výslovne zmieňuje o nátlaku polície na jeho osobu, aby podal trestné oznámenie a vypovedal pravdu. V kontexte všetkých jeho výpovedí z prípravného konania má súd za to, že nátlak na jeho osobu bol v tomto smere, aby vypovedal, teda, aby niečo povedal, a keď už ale vypovedal, hovoril pravdu a neklamal. S poukazom na tieto závery sa preto jeho najnovšia výpoveď javí aj s ohľadom na časový odstup súdu ako tendenčná a nepresvedčivá, ktorá trpí viacerými rozpormi v podstatných bodoch oproti pôvodným výpovediam. Pred dožiadaným súdom sa zmienil, že pôvodne vypovedal z obavy z vylúčenia z ochrany svedkov. Tomu ale nezodpovedá informácia plynúca z jeho pôvodných výpovedí, podľa ktorých z ochrany svedkov sám ušiel pre tlaky zo strany polície. Podstatný rozpor bol zistený aj pri tvrdení, že nepoznal mená policajtov, ktorí mali na neho robiť nátlak, pričom pôvodne odmietol týchto policajtov menovať majúť znalosť o ich menách. Jeho nové tvrdenia, že nemal strach z odsúdených... nekorešponduje s jeho niekdajšou výpoveďou, podľa ktorej strach pociťoval voči všetkým trom. Okrem týchto „vonkajších“ rozporov je nová výpoveď svedka... aj „vnútorne“ rozporná, keď v úvodnej vete svedok odkazuje na svoju predchádzajúcu výpoveď a v nasledujúcej časti už vypovedá spôsobom uvedeným vyššie. Z týchto dôvodov preto súd vyhodnotil výpoveď svedka... zo dňa 27. 11. 2013 ako rozporuplnú a neuveril jej.

V súvislosti s pôvodnými výpoveďami svedka... ohľadom nátlaku na jeho osobu súd poznamená, že nakoľko svedok o týchto skutočnostiach svedčil už v pôvodnom konaní, nemôžu dotknuté skutočnosti predstavovať zákonný dôvod na obnovu konania.

Výpovede svedkov... súd vyhodnotil ako dôkazy z druhej ruky. Svedok... vypovedal len o tom, čo mal počuť od svedka (v pôvodnom konaní v procesnom postavení poškodeného)... Teda nejde o skutkové okolnosti, ktoré by sám zažil, ale ktoré mu boli len sprostredkované. Okrem toho nebol schopný predložiť o svojich tvrdeniach dôkaz, keď aj nahrávku z rozhovoru so svedkom... podľa vlastného vyjadrenia a per súd z nepochopiteľných dôvodov zlikvidoval aj napriek tomu, že mala obsahovať závažné

skutočnosti dôležité pre trestné konanie. Súd neuveril ani jeho snahe vykresliť sa ako dobrý kamarát svedka..., ktorý jednoznačne uviedol, že svedkovi... hovoril výmysly kvôli ochrane svojej osoby a kontaktoval sa s ním len na podnet svedka... Uvedené svedčí o všetkom inom, len nie o priateľskom vzťahu medzi svedkami..., čo zároveň vyvoláva pochybnosti o ochote svedka... „vyspovedať“ sa svedkovi... Výpoveď svedkyne... súd rovnako posúdil ako sprostredkované svedectvo z druhej ruky, keď o vypovedaných skutočnostiach sa mala v podstatnej miere dozvedieť od svedka..., ktorý jej mal prehrať nahrávku pre ňu s neznámym hlasom. S poukazom na uvedené súd tvrdeniam svedkov... neuveril a považuje ich za neobjektívne.

Na veci nemôže nič meniť ani prebiehajúce vyšetrovanie týkajúce sa obvineného..., ktoré je len v štádiu pred podaním obžaloby, a pri rešpektovaní princípu prezumpcie nevinoty nemá vo vzťahu k prejednávánemu prípadu bez ostatného výpovednú hodnotu.

S poukazom na uvedené, keď súd nepovažoval tvrdenia odsúdených a výpovede svedkov za relevantné dôvody obnovy konania a nezistil ani iné dôvody na obnovu konania, t. j. také dôkazy alebo skutočnosti, ktoré by či už samostatne alebo v spojení s ostatnými známymi dôkazmi alebo skutočnosťami privodili iné rozhodnutie či už o vine alebo treste, návrh na povolenie obnovy konania zamietol.»

Sťažovateľ v sťažnosti argumentoval, že krajský súd nedostatočne odôvodnil svoje uznesenie z 8. apríla 2014 najmä vo vzťahu k jeho námietke týkajúcej sa vykonania dôkazu spočívajúceho v prečítaní výpovede poškodeného na hlavnom pojednávaní a taktiež tým, že v predmetnej veci rozhodoval zaujatý sudca.

Z obsahu uznesenia krajského súdu z 8. apríla 2014 vyplýva, že tento súd pri svojom rozhodovaní v predmetnej veci preskúmal splnenie podmienok na povolenie obnovy konania. Krajský súd sa pri rozhodovaní zamerával predovšetkým na sťažovateľom v jeho návrhu označenú novú okolnosť posudzujúc pritom jej spôsobilosť odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine. Z charakteru sťažovateľom namietanej novej okolnosti – zmena výpovede poškodeného oproti jeho výpovedi v pôvodnom prípravnom konaní, vyplýva následne aj povinnosť súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci zaoberať sa zhodnotením okolností, resp. dôvodov obsahovej zmeny výpovede poškodeného.

Z odôvodnenia uznesenia z 8. apríla 2014 je zrejmé, že krajský súd v ňom poukázal na skutočnosti vyvracajúce jeho tvrdenia týkajúce v ním uvedeného dôvodu zmeny jeho výpovede (nátlak orgánov činných v trestnom konaní), taktiež poukázal na skutočnosti preukazujúce dôvodnosť pravdivosti jeho výpovede, ako aj z okolností veci vyplývajúce pravdepodobné motívy sťažovateľa k zmene výpovede.

Podľa ústavného súdu krajský súd v uznesení z 8. apríla 2014 predstrel súbor konkrétnych skutočností odôvodňujúcich jeho konštatovanie o nedostatočnej dôkaznej sile sťažovateľom označenej novej skutočnosti označenej v jeho návrhu na obnovu konania, a preto odôvodnenie tohto uznesenia možno považovať za ústavnoprávne akceptovateľné, pretože právne závery krajského súdu vyvedené pri aplikácii relevantnej právnej úpravy korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných na rozhodovanie o obnove konania.

Sťažovateľ ďalej namietal, že v jeho veci rozhodoval sudca, ktorý mal byť v konaní vylúčený, pretože sa sám vo veci cítil byť zaujatý. Podľa zistenia ústavného súdu sudca okresného súdu JUDr. Milan Straka rozhodujúci v predmetnej veci oznámil skutočnosti, ktoré by mohli byť považované za dôvod jeho predpojatosti, ktoré konkretizoval ako kolegiálny a priateľský vzťah k bývalej sudkyňi JUDr. Monike Jankovskej. Krajský súd uznesením sp. zn. 23 Nto 8/2013 z 20. júna 2013 okrem iného rozhodol, že sudca JUDr. Milan Straka nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v predmetnej veci.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že obsahom sťažovateľom označených práv nie je povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb vrátane sudcu a vylúčiť nimi označeného sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť.

Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu

z ďalšieho prerokúvania a rozhodovania veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (II. ÚS 26/08, III. ÚS 218/08).

Ústavný súd zistil, že krajský súd v predmetnej veci posudzoval opodstatnenosť sudcom JUDr. Milanom Strakom vznesenej námietky zaujatosti z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prerokúvania a rozhodovania veci a rozhodol o nej uznesením sp. zn. 23 Nto 8/2013 z 20. júna 2013. Z uvedeného vyplýva, že o vznesenej námietke zaujatosti bolo v predmetnom konaní rozhodnuté zákonným procesným postupom podľa § 31 a nasl. Trestného poriadku, a preto možno predmetnú námietku sťažovateľa považovať za zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti bola sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014